

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ו.

עין משפט
גזר מצוה

ודלמא טומאה מגואי. ולא צין האילנות ולא נחרש צמקוס טומאה:
(ב) מסובכין. שאינן עומדין בשורה אחת קצבי הגבולין אלא מעורבין
 בכל השדה דודאי נחרש כל השדה בשביל האילנות: **הא אמרן**
אין מרחיקין ליון ממקוס טומאה. וכיון שסמוך לאילנות הליין ודאי
 טומאה צין האילנות היא ונחרש
 בשביל האילנות: **כל מיני דמסא עליה**
רמיא. דתלמיד צקי הוא: **מלא אבן**
אחם מזויינת. צבד תחמיה טמא.
 ומפי מורי הזקן אבן אחת מזויינת
 שיש סיד על גבה דלינו צריך להרחיק
 הליין מן האבן לפי שהאבן גובה על
 גבי קרקע ורואה את הליין מיד קודם
 שיהא נוגע בו אבל צבדה מרחיקין
 לה ליון כסמוך דומיין לא חוי ליון עד
 דלתי ונגע ומאהיל: **שפיס.** מזויינות
 תחתיהן טמא אבל ציניהן אס יס סיד
 ציניהם על הארץ טמא דמשום ליון
הוא: אע"ג דליכא חורש. שלא חרש
 ציניהם מעולם טהור כי ליכא סיד:
אס אין חורש ציניה טמא. ואע"ג
 דליכא סיד לפי שצין את האבנים
 שמכאן ומכאן לא חשש לציין ציניהם:
הלא. דקתיני לא ליכא חורש טמא:
 כגון סיד שפוך על ראשי אבנים
 ומרודה לכאן ולכאן ציניה דאי איכא
 חורש ממחמת חורש הוא (א) דליקלף
 שנקלף מן האבנים ונפלו שם ציניהם
 וטהור ואי לין סיד ציניי ציני
 הוא ומחמת לין שפעש סיד להודיע
 שיש גם ציניהם טומאה: **אין מרחיקין**
ליון ממקוס טומאה. ולהכי ציין כל
 ארבעה מצדיו דתהא כל השדה
 נטמאה וציון דמזכר אחד לא סגי
 לכוה דאין מרחיקין ליון ממקוס
 טומאה: **ואכלאים בחולו של מועד**
נפקין ומיניהו צבדה באדר
משמיעין על השקלים. שיהו ישראל
 מביאין תרומת שקלים צינס דכתבי
 צבדהו לחדשי השנה חדש והבא לי
 קרבן מתרומה חדשה: **צרכים.**
 המוקפין חומה מימות יהושע צן טון:
ואס מקואוס המים. מקואות המים של
 מ' סאה שחוטטין אותן מן הזבל
 שנגס למוקן כל ימות הגשמים. והאי
 דלא פריך נמי צבמרה אשאר ממני
 דתני ומתקנים הדרכים והרחובות
 בחולו ש"מ והכא תנא צט"ו צבדר
 משום דלאו פירכא הוא דצדין הוא
 דמתקנין להו מרי זימני דכי מתקן
 צט"ו צבדר אתו גשמים ומתקלטי
 להו והדרי ומתקני להו בחולו של
 מועד אבל אכלאים כיון דעקרו להו
 לגמרי צחמשה עשר צבדר למה לי
 למיפק צו בחולו של מועד ולהכי קא
 מיציעיא: **כאן צבכיר כאן צאפיל.**

על הצבירות יואלס צט"ו צבדר על האפילות בחולו של מועד דפסח:
צורעים. על התצובה יואלס צט"ו צבדר שקודמין לירקות: **לא**
שנו. דאין יואלס עליהם קודם אדר וקודם חולו של מועד: **לא**
שכר פעולה דמוולין גבן. כלומר שיכול לשכור פועלין צוול לשם
 שאינן עוסקין צמללכה בחולו של מועד: **שמע מינה.** מדעסקין
 לשכור פועלים צוול: **כי יחינן להו.** שכירות לפועלים צבטלי
 כלאים: **דאי סלקא דעתך מדידהו.** דבעל הצית (ה) יהיב
 להו אמתא יואלס להכי בחולו של מועד משום שכר פעולה
 לצטלו צכל זמן אף על גב דליכא שכר פעולה צוול וכל מה
 צבעי לית צ להו אלא מתרומת הלשכה יהינן להו וכל כמה דמצינן
 לצמס מעות דהקדש עצדינן: **ועד כמה.** הוי כלאים דחייב לצטלו:
 רובע

אם יש סיד ביניהם. הליין הוא מסיד כמתן פרק ה' דמעשר
 שני (מ"ב) ומייתי לה פרק מרובה (צ"ג סג. ושס) אס יס סיד
 ציניהם לא ידענא כמה: **אע"ג דליכא חרש.** גרסינן ומלמתי
 מפרש חרש דומה הוא לחרשית ואין לצן כמו סיד וצ"ל פירושו אס יש
 חרשית ציניהם (ה) דומה שמוציין
 להודיע שהוא טהור שעד שס אין
 צית הקצרות שאינה לצן ציניהם:
אמר רב פפא בשהסיד שפוך.
 פירוש ודאי כי ליכא סיד
 וחרסית טהורין אכל כשהוא מרובה
 ושפוך על ראשו אז צריך חרסית
 שאס יש חרסית יש לתלות שנתן
 לצידי האבן חרסית והסיד נתחצר
 צו וצרפו הסיד שעל ראשו עמה ואס
 אין חרסית א"כ סיד הוא על צין ליון
 ציניהם ולפירושו הקונטרס גרסינן
 אף על גב דליכא חורש (ו) ומפרש
 ציניהם טהור דלינתקא לה טומאה
 דהוי לה קצר שמתרש ומינה לי נהי
 דטהור מטומאת אהל טהור לא הוי
 דהוי כמו שדה שמתרש צה קצר ושמת
 טהור מאלל קמזר א"כ ציניהם ליכא טובא
 דשה ויפוטו א"כ ציניהם ליכא טובא
 ספיקות ושרי ספק אי איכא ליון (ו)
 הטומאה שציניהם אי לא ואפילו איכא
 ליון הרי נחרש ומלמתי מפרש דהשתא
 סלקא דעמיה דה"פ אס יס ציניהם
 חורש טהור ודאי לא היה שם
 טומאה דאס היה ציניהם לא היה
 חורשו אדם מימה לי אמתא לא פריך
 דקתיני צקמייתא אס יס סיד ציניהם
 ציניהם טמא אע"ג דליכא חורש
 והכא קתני אס יס חורש ציניהם
 טהור ואע"ג דליכא סיד וצ"ל דסלקא
 דעמיה דהן צתרייתא איירי דליכא
 סיד דכי איכא סיד לא היה טהור
 לעולם דהא אין מצינין אס לאו על
 הטומאה (ה) וכי חורשו לא יהא טהור
 ולהכי לא מקשה כי אס מסיפא
 דצרייתא קמייתא דאיירי דליכא
 סיד: **דאמר מר אין מרחיקים.**
 כך פירש צמוספתא וצקונט' וצפריס
 מלמתי דלמז מר אין מעמידין ליון
 כו' ולפי זה אינו נותן טעם למה לא
 השדה טמא אלא נותן טעם למה
 תחתיהן טהורין דאין מעמידין ליון
 צמקוס הטומאה ונהי דצרוח אחד או
 שנים או שלשה יש לנו לומר דכל
 תחתיה טמא כי אין הטומאה צפחות
 מן הליין אכל צארבעה יש לתלות
 הטומאה בכל השדה לפיכך תחתיהן
 טהורים: **ואכלאים בחולו של**
מועד נפקין. צמסנה פי' מאי
 טעמא לא מקשה על אינן וצירושלי
 מקשה מצינין על הקצרות ולא
 רובע

כבר ציינו ומתקן כגון שירד שטף מים של גשמים ושטפו:
בש"ן קורין את המגילה. הוי מלי למתי צי"ד צו (ב) (צפריס)
 אלא משום דט"ו זמן דצברים אחרים הוא כגון ומתקנין
 את הדרכים וכו':
דמוזרי גבן. למ"ד לקמן (דף יג.) שכר פעולה שאין לו
 מה יאכל שרי ניחא שיכולין ליטול שכרן אלא למאן
 דלמז אסור לא ידעינן היכן יכרו פועלים צמועד ושמת יש
 לומר דהני דמלות התירו:
מתרומת הלשכה. אין להקשות הא איית צהן מעילה דלצ צ"ד
 תינה עלייהו וצפרק צבתא דכתבות (דף ק) ושס)
 איכא מיילי טובא שטוטלין שכרן מתרומת הלשכה:
שיש בה רובע. פירוש כשרואה לזרוע דהא קתני ספירא ר' יוסי
 ויסי מייתי לה מיהו צשמעמין דאיירי צמזרע כבר יש לומר דלא פליגי:
 ואין

מט א ב ג מיי פ"ח
 מהלכות טומאת מת
 הלכה יא:
 ג ד מיי פ"ח מהלכות
 שקלים הלכה ט סג
 עשין מה:
 נא ה מיי פ"ח מהל'
 נלמס הלכה טו:
 גב ו מיי פ"ח מהל' מנינה
 הל' ד סג עשין דרצנ
 ד טו"ע א"ח ס"י מרפס
 סעיף א:
 גז ז ח מיי פ"ח מהל'
 נלמס הלכה טו והלכה
 פ:
 גז ז ח מיי ט"ס הלכה [1]
 טו:

רבינו הנאל

וניחוש דלמא טומאה
 גואי ואילנות על הגבולין
 בראי, ופרקינן במסובכין.
 איביית אימא דבאי אין
 מרחיקין ציון ממקוס
 הטומאה שלא להפסיד
 את ארץ ישראל. ר' יהודה
 אומר עד שיהא שם זקן
 או תלמיד שתיקן זה
 היקו, לפי שאין הכל
 בקיאין בדבר. ש"מ צורבא
 מרבין דאיתיה במתא כל
 מיילי דמתא עליה רמיין.
 אמר רב יהודה מצא
 אבן אחת מצויינת תחתיה
 טמא, שתיס אס יס סיד
 ביניהן טמא, ואס לאו
 טהור. ואס היה הסיד
 שפוך על ראשיו ומרודה
 לכאן ולכאן א"י איכא
 חרש ביניהן טמא. דאמר
 דמת חורש הוא דאיכא,
 ואס לאו סיד דביני בני
 הוא וטהור. אמר ר' אסי
 מצא ציון מצד אחד הוא
 היצו טמא וכל השדה
 טהורה, וכן שלשה הן
 טמאין וכל השדה טהורה,
 ארבעה השדה כולה
 טמאה והצינין שהצין
 בהן טהורין. דאמר מר
 אין מרחיקין ציון ממקוס
 טומאה שלא להפסיד את
 ארץ ישראל כו'. ויצאין
 אף על הכלאים. ומקשינן
 איני דבחולו של מועד
 יוצאין על הכלאים, והתנן
 בחמשה עשר באדר יוצאין
 על הכלאים. ופרקינן
 בכירי יוצאין בחמשה
 עשר באדר, באפיל יוצאין
 בחולו של מועד. ויש
 אומרים כאן בורעים וכאן
 בירקות. (ו) אמר ר' יוחנן
 לא שנו בחולו של מועד
 אלא שאין ניצן ניכר,
 פי' ציץ שלהן ניכר.
 אבל אם הציץ שלהן
 ניכר שהוא כלאים יוצאין
 לאלתר ואין שהיין אותן
 עד חולו של מועד. ומאי
 שנו בחולו של מועד
 יוצאין על הכלאים, אמר
 ר' יוחנן [משום] שכר
 פעולה, עת שהפועלים
 בטלין ונשכרין בוול
 לעקרו הורעים ולהשליכן,
 ובעינן למיתן להו אגרייהו
 מתרומת הלשכה.

(א) אולי צ"ל אי איכא חרש
 ציניהם טהור כו' דביני בני
 הוא וטהור ואולי דכתיב הוי
 לו נקסא חרש.

(א) [לעיל ה:]. (ב) מוספתא
 שקלים פ"ח [ע"ש].
 (ג) [לעיל ה:]. (ד) מנינה יו:
 כט. שקלים פ"ח מ"א,
 (ה) נלמס פ"ח מ"א פ"ב ד"ג,
 (ו) [בבבא דתנא], (ז) [צ"ל
 צבאר עיריות].

הגהות הב"ח

(א) גב' דלימור ממחמת
 חורש הוא דאיכא ולי לא
 סיד: (ב) רש"י ד"ה
 מסובכין צ"ל במסובכין:
 (ג) שם ד"ה הלכה כו'
 מחמת חורש הוא הסיד:
 ואיכא מה"ד דליקלף כו'
 וטהור הסיד ומה"ד ולי לא
 כו': (ד) ד"ה דלי סיד
 מדידהו דבעל הצית יהיבין
 להו אמתא: (ה) תוס' ד"ה
 אע"ג כו' אס יש חרסית
 ציניהם שאינה לבן
 ביניהם דומה שמוציין וכו'
 אין צית הקצרות הסיד:
 (ו) ד"ה חרש כו' אע"ג
 דליכא חורש ביניהם
 טהור ומפרש דלינתקא
 כו': (ז) בא"ד ו' אכלא ציון
 על הטומאה שציניהן:
 (ח) בא"ד טס לאו על
 הטומאה ואפילו חורשו
 הלא

מוסף רש"י

משמיעין על השקלים.
 צבכרות צית דין [מגילה
 סג]. צית דין מצדיו שיעילו
 שקלים מתקדש (שם יג)
 ועל הכלאים. לעקור
 כלאי הורעים הצינין צין
 התצובה (שם סג). שגללו
 הורעים קת וינין ניכר
 ועקינין אותן משדוסינן
 צבכרות צית דין (שם יג).